

цътъ на св. Димитра Солунски изрично говорятъ, че южнитѣ словѣни имали владѣтели, както кога обитавали въ Дакия, така и кога се настанили въ Мизия, Тракия, Македония, Тесалия, Епиръ, Елада и пр. Извѣстията на Прокопия иматъ голѣмо значение за словѣнската правна история, защото по тѣхъ се установява, че формата на държавното управление на южнитѣ словѣни, които влѣзли въ състава на българската държава, била демократична. Словѣнскитѣ владѣтели били ограничени отъ волята на народа, въ чиито рѣцѣ главно било управлението на областитѣ и отъ народнитѣ обичаи, които имали сила на законъ. Тѣ били главно военнопочатници и сѣдии. Редътъ за приимане владѣтелската властъ билъ установенъ отъ народнитѣ обичаи. Тя споредъ държавно-правнитѣ понятия на словѣнитѣ принадлежала на всички мжжки членове на владѣщата династия, но фактически се упражнявала само отъ най-стария ѝ членъ. Женитѣ въ първитѣ врѣмена и по начало били изключени отъ наслѣдството на владѣтелската властъ. Константинъ Порфирогенитъ говори, че сѣрбитѣ и хърватитѣ нѣмали владѣтели, но стари жупани, както и другитѣ словѣни³. Отъ това извѣстие, както и отъ устройството на задругата, въ която обикновено за домакинъ се избиралъ най-стариятъ отъ мжжитѣ ѝ членове, се установява, че владѣтелската властъ у южнитѣ словѣни първоначално и въ най-старитѣ врѣмена се наслѣдвала възъ основа на закона за сенийората. Изложенитѣ начала отъ части се възпроизвеждатъ въ легендата на св. Иоакимъ Сарандапорски. Въ нея се говори, че попъ Теодоръ безъ позволение съзидалъ църква въ областъта на трима братя велможи, дѣто прѣнесълъ мощитѣ на св. Иоакимъ. Двамата по-малки братя, щомъ се извѣстили за

³ Porph. III, 228—229.